

Ködöböcz Gábor

„rigófüttynek volna jó/lenni bár egy hangnak”

Empíria és fantázia Kányádi Sándor gyermekverseiben

A testnek van háza. Úgy hívják, hogy lakás. A léleknek is van háza. Úgy hívják, hogy vers. És amiként a test otthonra lelhet a lakásban, a lélek is otthonra találhat a versben. Adott esetben Kányádi Sándor makulátlan szépségű, nemegyszer keresetlen egyszerűségű gyermekverseiben, melyek az esztétikai gyönyörűség és nyelvi élmény mellett a táj-ember-kultúra szerves egységét is példázzák. Amit ugyanis Tamási Áron vallo-másában olvashatunk („Az én írói természetemre különösen jellemző, hogy székeley-nek születtem”), azt akár Kányádi Sándor is írhatta volna. Verseinek tárgyi világa és finom nyelvi strukturáltsága, a fölnevelő tájháza értékjelképekben testet öltő miliője, a költemények értékszerkezete és összetéveszthetetlenül egyéni metaforikája mindennél meggyőzőbben bizonyítja ezt.

A gyermek-felnőtt reláció szempontjából lehet fontos a *Kirakják a fát* című József Attila-vers egyik megrendítő szöveghelye. („A kis kölyök, ki voltam, ma is él/ s a felnőtten a bánat fojtogatja;/ de nem könnyezik, egy dalt zöngicsél/ s ügyel, hogy el ne szálljon a kalapja”). A fájdalom zsenijétől idézett versrészlet az egzisztenciális vonatkozásokon túl arra is rávilágít, hogy a lét-, a világ- és az önmegértés nélkülözhetetlen feltétele, hogy a felnőtt ember beszélő viszonyban legyen gyermekkori énjével. Költő esetében ez még inkább kívánatos, hiszen a lírikus (jelen esetben Kányádi Sándor) legfőbb törekvése és legnagyobb erénye, hogy saját növéstervére figyelve pontosan próbálja olvasni önmagát. Legfőképpen azért, hogy azonos lehessen a saját tehetségével, és megfejthesse a költői emlékezet fekete dobozát.

Kortárs költők, jelentős pályatársak Kányádi-élménye is azt mutatja, hogy Kányádi Sándor életművében a gyermeki látásmód és világerzékelés meghatározó súllyal van jelen. Közülük Nagy Gáspár *Mi volna évei mögött?*; Kovács András Ferenc *Vándor-dallam*; illetve Farkas Árpád *Kányádi Sándornak* című versét emelem ki. A példák sorát a Székelyföld 2009 májusi számában megjelent, a 80 éves Kányádi Sándort köszöntő versekkel bővíthetjük tovább: Ferencz Imre: *Két vers* (Gyermekvers; Apokrif); Iancu Laura: *Akkor minden szép lesz*; Lackfi János: *Világ-izák*.

Sokatmondó az is, hogy a Kaláka-Kányádi (könyv és CD) tizenkilenc verse között tizenegy gyermekvers található. A Gryllus testvérek és Huzella Péter fémjelezte formáció remekbe szabott megzenésítésekben muzsikálja ki a ritmust és a dallamot az alábbi versekből: *Sóhajtság*; *Elszálltak*; *Szemerklél az őszi eső*; *Faragott versike*; *Alma*; *Feketerigó*; *Betemetett a nagy hó*; *Az elveszett követ*; *Birka-irka*; *Tarlón tűzok lépeget*; *Három székláb*. Jellemző, hogy a felsorolt versek közül több is szerepel a népszerűsége-

gi listák élén, továbbá általános iskolai tankönyvekben és gyermekversantológiákban. A Kányádi-lírából készült versválogatásokat is érdemes szemügyre venni. Kovács András Ferenc 2004-es válogatásában (*Noé bárkája felé*) vezérversként olvasható a *Sóhajtás*, a Bertha Zoltán szerkesztette kötetben (*Kányádi Sándor válogatott versei*, 2004) a *Nyergestető* és az *Útravaló ének* szólítja meg a legifjabbakat, az előzővel azonos címet viselő, Tarján Tamás által jegyzett válogatásban (2000) pedig az iménti versek mellett a *Szitakötő tánca*; *Mi lennék*; az *Őszeleji kívánság*; *Az elveszett követ* és a *Szarvas-itató* képviseli a gyermekvers műfaját.

A tetszés szerint folytatható listán – anélkül, hogy parttalanná válna a felsorolás – néhány különösen emlékezetes, nyelvileg is roppant leleménnyel megformált alkotás még feltétlenül helyet követel magának: *Kicsi legény, nagy tarisznya*; *Kicsi faluból való vers*; *Krumplis mese*; *Mátyás-napi vásár*; *Nyári alma ül a fán*; *Szeptemberi töprengés*; *Volna*; *Árva bárány*; *Kilenc kecske*; *Ha én zápor volnék*; *Tűvé-tevő*; *Volt egyszer egy ember*. Mindenekfölött pedig a létezés lüktetését, az évszakok áttűnését zenei architektúrájú szerkezetben, fokozottan természet- és valóságközeli szemléletmód jegyében megragadó versciklus, a *Küküllő-kalendárium*, amely a kulturális emlékezet által átmentett nyelvi és világgépi archaikum, illetve a 20. századi transzszilván bukolya öllekezéséből (oszilláló szintéziséből) teremti meg a létbeli otthonosság eszményinek tetsző modelljét.

Kányádi Sándor szülőföldhöz kötődő értékjelképei között kitüntetett szerepet töltenek be a hely szellemét, a couleur locale-t, vagyis az erdélyiséget transzparens módon kifejező olyasféle folyónevek, mint például a Maros, Nyárad, Olt, Szamos, Nyikó és Küküllő. A költő magánmitológiájában különösen fontos, már-már szakrális szimbólummá emelkedő Küküllő számos vers (*Megrozzant az öreg malom*; *Nagyküküllő*; *Vágy*; *Halottak napja Bécsben*) szemantikai rendjében dominál, a *Küküllő-kalendárium* című évszaksoroló versfüzérben pedig abszolút viszonyítási pontként, afféle „imago mundi”-ként jelenik meg a szülőföld oly kedves folyója.

A „minden más táj csak óceán/ ez itt a föld/ a föld nekem” egy korábbi versben megfogalmazott vallomása ebben a kompozícióban is lebírhatatlan erővel tör felszínre: „Kékellő Küküllő,/ kökényszemű tündér./ Szívemhez, nyelvemhez/ hozzáédesültél./ Járhatok akárhol,/ minden folyóparton/ a te nyárelői/ susogásod hallom”. „A szerelmes földrajz” és példaszerű hűség eme artisztikus szépségű hitvallása nem hagy kétséget afelől, hogy a világban levésnek az otthonlét a legfőbb értelme. A Küküllővel szimbolizált szülőföld azt a szakrális helyet jelenti, ami pótolhatatlan, egyetlen és örök. Az óceánként egybefolyó „idegen” tájak és ismeretlen vidékek halmazából amolyan zárványszerű szigetként, a létezés centrumaként emelkedik ki a mindig visszaváró, a megtartó és maradásra bíró egyetlen „hely”, a mitikus, mágikus és intellektuális tartalmakat egyidejűleg kifejező szülőföld.

A mindenünnen hazagondoló lírai alany a vezérmetaforává emelt Küküllő képében

a lényegi állandóság, az örökké magunkban hordozott bensőséges mikrovilág tárgyi mivoltában való megragadhatóságát, tényleges fizikai közelségét fejezi ki. Ebbéli minőségében a komplex élmény- és érzékenységformákat magába sűrítő Küküllő erkölcsi, ontológiai és metafizikai tartalmakkal földúsulva jelenik meg. A valahova tartozás tudata, az otthonlevés biztonsága ugyanis a személyiség identitását, a világban és létben való eligazodás képességét jelenti. Kányádi Sándor inkább gyermekolvasóknak szánt, de a felnőtt korosztályoknak is maradandó élménnyel szolgáló lírai kalendáriuma újfent arról győzhet meg bennünket, hogy erős kötődések, éltető források, eltéphetetlen gyökerek és titkos hajszálerek nélkül lelki egészségről, emberi teljességről és hiteles létezésről aligha lehet szó.

Az évszakok ciklikus rendjét követő, a mikro- és a makrovilág látható és láthatatlan metamorfózisait bensőséges líraisággal és érzéketlen pontossággal leképező *Küküllő-kalendárium* tizenkét verse az év tizenkét hónapjának felel meg. Kányádi Sándor természetfestő, tájleíró költészetének 1989-ben született remeke úgy kapcsolódik a magyar irodalmi hagyományhoz (Fazekas, Csokonai, Petőfi, Arany, Tompa), hogy eközben a hasonló kortárs művekkel (Csanádi Imre: *Kergetőző négy testvér*; Szilágyi Domokos: *Naptár*; Németh István Péter: *Virágnaptár Ildikónak*) párbeszédet folytatva meg is újítja, számottevő vívmányokkal gazdagítja a hagyományt.

A *Küküllő-kalendárium* forrásvizízü, hegyipatak-tisztaságú értékvilágát, az évszakok titokteljes misztériumát, a természet ezer csodával teljes romlatlan idilljét, ember és táj organikus egységét maradandó esztétikai érvénnyel és reveláló élményszerűséggel csak olyan költő eleveníthette meg, aki már kisgyerekkorától megtanult a tájra figyelni és a természettel együtt lélegezni. A külső tárgyi világ jelenségeinek, folyamatainak, apró rezdüléseinek gyermeki lélekkel, mikrorealista részletességgel való számbavétele kizárólag csak alapos és pontos megfigyelés, szeretetteljes elmélyültségre valló szemlélődés révén képzelhető el. Az Édenként megélt Küküllő menti világból nyert empirikus élmények s tapasztalatok jelentőségét aligha lehet eltúlozni, hiszen mindenki azt veszi észre a világból, amire korán megtanult figyelni, és amit idejében megtanult néven nevezni. Nyilvánvaló, hogy Kányádi Sándor életében a természet, a tárgyi világ megismerése, birtokbavétele idejekorán megtörtént, s ebből aztán költőként is igen sokat profitált. A *Küküllő-kalendárium* antropomorf módon átlényegített/átlelkesített rendkívüli kép gazdagsága, a versciklus hézagatlanul zárt, életes természetességgel, breviáriumszerű bőséggel áradó pazar metaforikája mindennél beszédesebben árulkodik erről.

Az évszakszoroló, hónapos verseket tartalmilag-logikailag a szülőföld Küküllő nevű folyójának folyamatos változásai fűzik egybe. A szemlélet tárgyával való maradéktalan azonosulás az egzaltációval érintkező megragadottságot, az entuziazmussal rokon áhítatot sugározva teremti meg a külső és belső táj tökéletes összhangját, a székely bukolikával fémjelezhető természet- és létszemlélet kontemplatív nyugal-

mát. A harmonikus világrendet kozmogóniai beágyazottságban, egyetemes távlatokban, kivételes élménysűrűséggel és roppant megjelenítő erővel kifejező kompozíció festőpoétai/poétafestői kvalitásokat csillogtatva árnyalja és gazdagítja a Fekete-piros, illetve a Napsugár-versek költőjéről alkotott képünket.

Az ismétlés, a párhuzam és a gondolatritmus szabályai szerint fölépülő Küküllő-versek atmoszféráját és partitúráját a versszakok élén álló s afféle szövegszervező erőközpontként funkcionáló tételmondatok határozzák meg. A folyó hónapról hónapra követhető anatómiai ábrája, a Küküllőhöz kapcsolódó életvilág metamorfózisos át-tűnésekben zajló folyamatos változása a mindezt plasztikusan és expresszíven megjelenítő igei paradigmákban (fázik, reszket, vacog, szajzik, beállt, enged, zajlik, árad, ázik, kékell, ballag) tárul elénk. A körforgásszerűség, a ciklikusság és teljesség képzetét keltő állítmányi szerkezetek az antropomorfizáló-animizáló szemléletet tükröző megszemélyesítésekkel, telitalálatos metaforákkal és egyéb szintagmákkal kiegészülve nyerik el a végső értelmüket, s a lehető legteljesebb, az ultrahangokra is kiterjedő jelentésüket. A versvilág kontextuális összefüggésrendjét alkotó, atmoszferikusan jelentéses, minden esetben a Küküllőre vonatkozó szövegelemek közül olyasfélékre gondolva, mint például „lúdbőrös a háta”; „sovány, hórihorgas”; „éjjel-nappal fázik”; „jégpáncél van rajta”; „helyen-helyen kásás”; „vonszolódva lépdel”; „előnti a berket”; „paskolja a zápor”; „meg-megállva baktat”; „vize, mint a vászon,/ egy nagy szövőszéken/ fordul át a gáton”. Komáromy Sándor könyvéből (*Költők és művek a XX. század magyar gyermeklírájából*, Budapest, 1998.) idézve: „Tulajdonképpen az első versszakok teljességre törekvő költői képei osztódnak a további négy versszakban, mintegy részleteiben is kibontva az első versszak tételmondatát.”

A tizenkétszer öt strófát tartalmazó 240 sornyi szövegben a Kányádi Sándor költészetéből ismerős állandó szemléleti elemek, a költő értékvilágát kifejező értékjelképek változatos, gazdag tárháza lelhető föl. A vissza-visszatérő s az ismétlődés révén a versfüzérnek dramatikus, zenei szerkezetet kölcsönző motívumok közül említek néhányat: *nap, hold, ég, csillag, évszakok* (ősz, tél, tavasz, nyár), természeti jelenségek (*szél, szellő, eső, zápor, köd, pára, jég*), az állatvilág más Kányádi-művekben is felbukkanó kedves szereplői (*szarvas, ló, halacszkák, békák, fecske, rigó*), a komplexebb jelentéssel bíró, világképi szempontból is megkerülhetetlen toposzok (*fák, fűzfák, csönd, hó, fény, árnyak, legény, bot, pásztor, furulya, rigófütty, szív, nyelv*). A felsoroltak között akad jó néhány szakrális szimbólum is (*nap, hold, csillag, fa, furulya, bot, ló, rigó, szarvas, pásztor*), melyek az egész életműre kiterjedő érvénnyel reprezentálják azt a folyamatot, ahogyan a konstans szemléleti elemek és értékjelképek jelentésekben, allúziókban földúsulva mindinkább komplex metaforákká, rendszerint lét- vagy sorsszimbólumokká válnak. Az empirikus világ alkotóelemei ezáltal népesítik és ragyogják be az imaginárius világ tájait.

Kányádi Sándor vallomásos elemektől motivált, a heroizáló, mitizáló eljárást sem

nélkülöző allegorikus történelmi példázatai közül is kiemelkedik, sőt kiragyog a *Nyergestető* című, 1965-ös keltezésű vers (poéma, esetleg konfesszionális költői beszély), melynek meggyőződése szerint az antológiákon túl az általános és középiskolai faliújságokon, központi hirdetőablakon is ott lenne a helye. (A világháló adta korlátlan lehetőségekről már nem is beszélve). Ez a sok szempontból modellszerű költemény – egyebek mellett azért is, hogy benne a nyelv otthonosan lakja a formát, s a verszene, a beszéddallam, a ritmikai szegmentáltság rendkívül hatékonyan szolgálja a lírai történésfolyamat eszmei-erkölcsi tartalmainak befogadását – hitem szerint a szülőföldszeretet, a példaadó ősök megbecsülése és a közösségi identitás mellett a belső harmóniát, a biztonságérzetet, a lelki nyugalmat erősítő, végső soron a mentális egészséget védő, méregtelenítő és gyógyító hatású mű. És akkor már itt is vagyunk a költészet mágiájánál, a verszene, a ritmus, a nyelv egész embert átható, vigasztaló, földérintő és lélekemelő varázserejénél, ami – jó ezt újra és újra észbe vésni – soha semmi mással nem pótolható. Az irodalmi alkotásban ugyanis – ha az író, illetve a költő jól végzi a dolgát – a fikció önállítása rendre fölülírja az empirikus világ tényállítását. A költő és íróember ugyanis addig-meddig ügyeskedik, mígnem kitalálja a szintiszta valóságot. Ha tehát egy irodalmi mű jól van megírva, az nyilvánvalóan része a valóságnak is. Ennek egyik ékes bizonysga a *Nyergestető* című méltán népszerű opus.

Kányádi Sándor – a néhai jó öreg Gaál Mózesre, gyermekkorra regélőjére is emlékezve – a sokszoros túlerővel bátran szembeszálló, a szabadságáért hősi halált halt mintegy kétszáz főnyi székelynek állít emléket a versben, megénekelve egyszersmind a csíksországi fenyveserdők titkát. Ráadásul a termopületek példáját követő maroknyi székely védősereg és a „tanúként” megidézett fenyőfák között lényegi hasonlóság, jól felismerhető sorspárhuzam van: „meg nem adta magát székely,/ mint a szálfa, kettétörték.” Ilyen hősiesség láttán a hatalmas hadsereggel támadó cári és császári erők is fejet hajtottak és katonai tisztelettel adóztak: „Elámult az ellenség is/ ekkora bátorság láttán,/ zászlót hajtva temette el/ a hősokeket a hegy hátán.” A szerkezetében, retorizáltságában, nyelvi-poétikai megformáltságában is az érettség tökélyével ható, klasszicizált nyugalma poéma Kányádi Sándor egyik legmegrendítőbb, a személyes és közösségi felelősségre eszméltető alkotása. A verszárlat a költőre olyannyira jellemző nyelvi minimalizáltság, stiláris tisztaság, a gondolathoz mért maximális tömörség, a természetes beszédmód művészi erényeit villantja föl: „Nem tud róluk a nagyvilág,/ hőstettükről nem beszélnek,/ híruk nem őrzik legenda,/ dicsőítő harci ének,/ csak a sírjukon nőtt fenyők,/ fönn a tetőn, a nyeregben,/ s azért zöldell az az erdő/ egész Csíkban a legszebben.” Ebben a versszelvényben az emberi hősiesség dicsérete és a csíksországi fenyveserdők misztériuma mellett az ezerszer áldott, tisztán zengő anyanyelv és a transzszilván értékvilágot kigyöngyöző szülőföld, az erdélyiség apoteózisa is hangsúlyosan van jelen.

A Nagy Gáspár által „Isten hű írástudója”-ként aposztrofált Kányádi Sándor a

„fényből s gondból egyberostált ember-vándor”, akiben talán utolsó garabonciáskodó népköltőnket és utazó verscipelőnket tisztelhetjük. Ráadásul Kovács András Ferenc *Vándor-dallam* című versének üzenete („ki éneket mond verseket/ ráolvasást a sorsra/ megsejti hogy mint rejt sebet/ szavaknak drága gyolcsa”) a művészi-emberi portré vonatkozásában – a József Attilára és Nagy Lászlóra emlékeztető altruista jelleget erősítve – újfent azt sugallja, hogy Kányádi Sándor esztétikai magatartásában a herderi paradigmához kapcsolódó tág horizontú szemlélődés, a nyelvnek, a költészetnek való elkötelezettség, a magyar ajkú közösségekért viselt egyetemleges felelősség és folytonos szolgálat a legszembeötlőbb vonás. Minthogy ez a fajta esztétikai magatartás észrevétlenül, de szükségszerűen a magatartás esztétikájává válik – következképpen a formanívó is a létezési nívónak rendelődik alá –, egyáltalán nem meglepő, hogy a költő hetvenötödik születésnapjára készült, mindössze tizenhét verset számláló kötetben (*Noé bárkája felé*) a legeszményibb vágy- és célképzeteket artisztikus szépséggel kifejező *Sóhajtás* lett a vezérvers. Ez a nyelviségében, formarendjében és konnotációjában is briliáns költemény a Kányádi-féle alkotástechnika egyik modellszerű darabja. Benne a radnóti rebbenékenység rilkei éberséggel, a József Attila-i kontempláció pedig Hölderlinre valló plaszticitással társul.

A folklór archaikus rétegeiből és az orfikus hagyományból merítő költői mágia a *Sóhajtás* című opusban a mindenség-gyökerű szemlélet, a kozmikus pillantás és az univerzális lírai részvét felhajtó erejével teremt egyszeri és egyedi, valóban kegyelemteljesnek tetsző minőséget. A lélekből kiszakadó sóhajtás voltaképpen az önkiteljesítés és világmegjobbítás, az önüdvözítés és világboldogítás fölöttébb diszkrét, visszafogott és alulstilizált igénybejelentése, ami a létrontás és világlomlás közepette akár Don Quijote-i hiábavalóságnak is tűnhetne, hogyha nem volna valamennyiünk természetes igénye és elemi szükséglete. Mert ugyan ki az közülünk, akinek ne lenne szüksége szomjat oltó, tiszta vizű kútra, árnyat és gyümölcsöt adó fára, a természetes idillt és életörömet kifejező madárdalra, a magánytól, sötét gondoktól, démonoktól és rettenetektől megóvó emberi-költői hangra, a világbeli utazások és felfedezések élményére avagy a harmatozó égi világ csöppnyi örökléte sugárzó enyhületére...? A szellemi-lelki javakkal s korlátlan művészi mágiával teljes lírai alany afféle bőségszaruként funkcionáló versében jóízű, bukolikus természetességgel, kozmikus derűvel kínálja az emberarcú-emberérdekű létezés finom nyelvi strukturáltsággal, feltételes módban megfogalmazott esélyét. A harmonikusnak és hiánytalanak álmodott költői-emberi létforma eme archetipikus modelljét teljes egészében idézem: „kútnak lenni volna jó/ utas-ítatonak/ diófának vagy a fán/ füttyentő rigónak// rigófüttynek volna jó/ lenni bár egy hangnak/ jönni-menni volna jó/ akárcsak a harmat.”

Hitem szerint Kányádi Sándor fentebb elemzett versei újfent azzal a tanulsággal szolgálnak, hogy a költészet nem a lélek fényűzése, sokkal inkább a létteljesség forrása s a bennünk élő, fényre áhítózó gyermek elemi szükséglete.